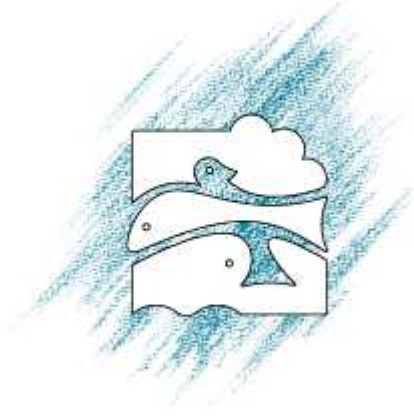

ADVIES VAN HET INSTITUUT VOOR NATUURBEHOUD A.2004.36

Nummer : Advies IN.A.2004. 36
Uw kenmerk:
Datum : 09 maart 2003
Auteurs: Griet Ameeuw
Vragen naar : *Griet Ameeuw, 02/558.18.15, griet.ameeuw@instnat.be*
Geadresseerde : Mevr. Serbruyns, Mobiliteitscel Vlaamse Gemeenschap
Aantal bladzijden : 8

Betreft: opmerkingen op de orientatienota van februari 2004 ‘Studieopdracht betreffende de verbinding Ieper-Veurne’ , voorgesteld op de 2de stuurgroepvergadering van 4 maart 2004

Geachte,

In ‘doel en aanleiding van de opdracht’ staat dat deze studie moet vertrekken vanuit onder meer ‘een ruimtelijke context, met in acht name van ecologische en landschappelijke overwegingen’. Dit is, ons inziens, te weinig aan bod gekomen. Ook al betreft het hier geen Milieueffectenrapportage, toch lijkt het ons hier wenselijk reeds in dit stadium het kader van de mogelijke effecten op natuur nader te beschrijven:

Het plannen van een weg veroorzaakt immers **versnippering**, die ruimtelijke gehelen verdeelt in kleinere of minder samenhangende gehelen (isolatie). Gevolgen hiervan zijn verhoogde laterale effecten, minder functionaliteit en landschappelijke samenhang en een afname van de ecologische leefbaarheid van de fragmenten. Versnippering wordt beschouwd als een ‘sleutelindicator’ binnen de milieuproblematiek, omdat het als een van de belangrijkste oorzaken wordt gezien van de achteruitgang van de natuurwaarden in Vlaanderen. Transportinfrastructuur is een van de drie grote actoren (naast bebouwing en landbouw) die versnippering veroorzaakt. Een weg verstoort enerzijds de natuurlijke processen en habitats, anderzijds worden er nieuwe biotopen gecreëerd langs de wegranden. Verder verstoort en vervuult de aanleg, gebruik en onderhoud van de wegen de omgeving. Daarbij komt het feit dat infrastructuur en verkeer een fysische barrière veroorzaken voor een groot aantal dieren en door aanrijdingen in het verkeer worden jaarlijks zeer veel dieren gedood. Effecten door versnippering zijn onder meer: ruimtebeslag, verstoring (fysische verstoring, geluidshinder, lichthinder), verontreiniging en fragmentatie. De specifieke gevolgen van de verschillende

tracés op de natuur dienen dan inderdaad meer uitgewerkt te worden in een later stadium (cfr. MER, passende beoordeling, etc...).

Voorts zou het interessant zijn het juridisch kader te schetsen bij effecten op het vogelrichtlijngebied en Ramsargebied:

Artikel 4 van de Richtlijn 79/409/EEG (Vogelrichtlijn) bepaalt dat er speciale beschermingsmaatregelen getroffen dienen te worden voor de leefgebieden van een aantal vogelsoorten van Bijlage I van de Richtlijn, en voor de rui-, overwinterings- en rustplaatsen van geregeld voorkomende trekvogelsoorten (ondermeer ganzen en watervogels). Krachtens art. 7 van de Richtlijn 92/43/EEG (Habitatrichtlijn) is art. 6, leden 3 en 4, van voornoemde richtlijn ook van toepassing op de vogelrichtlijngebieden (SBZ-V). Lid 3 stipuleert dat bij elk plan of project dat niet direct verband houdt met het beheer van een SBZ, een ‘passende beoordeling’ gemaakt moet worden. Lid 4 bepaalt dat indien een plan of project ondanks negatieve conclusies van de beoordeling van de gevolgen van het gebied, bij ontstentenis van alternatieve oplossingen, om dwingende redenen van groot openbaar belang, met inbegrip van redenen van sociale of economische aard, toch moet worden gerealiseerd, dan neemt de lidstaat alle compenserende maatregelen om te waarborgen dat de algehele samenhang van Natura2000 bewaard blijft.

Artikel 4.2 van de Ramsarovereenkomst bepaalt dat indien een overeenkomstsluitende partij om dringende redenen van nationaal belang de grenzen van een in de lijst opgenomen watergebied opheft of beperkt, zij voor zover zulks mogelijk is een verlies van een gedeelte van de watergebieden dient te compenseren en in het bijzonder aanvullende natuureservaten dient te stichten voor watervogels en voor de bescherming, hetzij in hetzelfde gebied hetzij elders, van een passend deel van hun oorspronkelijk woongebied.

Het IN is van mening dat het internationaal belang en het beschermingsstatuut van de IJzervallei, meer bepaald art 6 van de habitatrichtlijn, er toe kan bijdragen het gewestplantracé doorheen de IJzervallei, niet te weerhouden (gezien de andere alternatieven, en de aantoonbaarheid van het dwingend groot openbaar belang) en definitief te schrappen.

Voorts (zoals door verschillende mensen in de vergadering geponeerd) dient de opbouw van het document enigszins aangepast te worden. Daarbij suggereert het IN het document ‘op te hangen’ aan het RSV. Het zou ook nuttig zijn telkens uit te leggen wat precies bedoeld wordt met de respectievelijke ‘structuren’.

De bestaande ruimtelijke structuur zou daarmee opgedeeld kunnen worden als:

1. Fysisch systeem (bodem, reliëf, hydrologie, etc...en eigenschappen, processen en onderlinge relaties)
2. Ruimtelijke elementen van de natuurlijke structuur (+ fauna en flora)
3. Ruimtelijke elementen van de agrarische structuur (ipv landbouw)
4. Landschappelijke structuur
5. Nederzettingsstructuur
6. Economische
7. Toeristisch-recreatieve
8. Verkeers-, vervoersstructuur, etc....

Het is wenselijk dat vermeld wordt dat de weerhouden scenario's op basis van een 'literatuurstudie' weerhouden werden en niet voortvloeien uit origineel studiewerk. Bij elk scenario zou een duidelijk kaartje gevoegd moeten worden. Het 'Frankrijk' scenario zou ook in rekening gebracht moeten worden. Een 0-scenario ('niets doen') zou als referentie model kunnen staan. Er wordt gesteld dat 'milieueffecten niet of nauwelijks voorkomen', deze zinssnede is zeer onduidelijk. Ofwel wordt bedoeld dat de milieueffecten niet mee geëvalueerd zijn in de tracévoorstellen, ofwel wordt echt bedoeld dat deze tracévoorstellen geen of nauwelijks milieueffecten hebben. In eerste geval, zou het ruimer kader van mogelijk milieueffect toch in rekening moeten gebracht worden, aangezien dit uitdrukkelijk in de doelstelling staat, in het tweede geval, past deze zinssnede niet in dit stadium, aangezien de milieueffecten nog niet onderzocht werden. (3.2.2)

Hieronder enkele tekstuele opmerkingen over de inhoud van de verschillende hoofdstukken.

2.1.1 bodem en ondergrond en hydrografie (bij voorkeur dus onder te brengen in 'fysische structuur' met aanvulling van reliëf etc.):

van de polders: dient correcter en uitgebreider verwoord te worden.

Uitgebreidere beschrijving van de IJzervallei (+kenmerken vb Winterinundaties en processen vb grondwaterstroming, kwel), met aanwezige natuurelementen: flora en fauna en binnen het plangebied relevante zijbeken (om poperingevaart, Ieperleekanaal). Idem voor plateau van Izenberge, cfr. Kle's.

2.1.3. zeekleipolder: zeeklei zou ik achterwege laten alsook zeekleilandschap. Dit zijn eigenlijke noord-nederlandse termen. Met Kustpolders en Polderlandschap weet iedereen in Vlaanderen waarover het gaat.

De Galgebossen te Poperinge vormen thans het grootste boscomplex binnen het plangebied. (onderstreepte zou ik toevoegen, omdat er nog poperingse bossen, Sixtusbossen zijn)

Ijzerkanaal beter vervangen door Ieperleekanaal of kanaal ieper-ijzer.

2.1.4. natuurlijke structuur : voor definitie zie RSV:

Suggestie aanvulling voor natuurlijke structuur '**IJzervallei**' : (of voor 6.3)

Structuurbepalende elementen en processen in de IJzervallei

De IJzervallei wordt gekenmerkt door winterinundaties, met bijzondere milieu-omstandigheden voor gevolg. Dit brengt een eigen flora, vegetatie en bodemfauna met zich, evenals belangrijke weidevogelpopulaties en (zeer) hoge aantallen overwinterende watervogels en steltlopers. De graslanden, doorweven door talrijke, vegetatierijke sloten, vertonen een microreliëf, dat aanleiding geeft tot een droog-nat gradiënt en verschillen in overstromingsduur, en zodoende tot een differentiatie in de graslandvegetaties. In het westelijke, smalle deel van de IJzervallei, stroomopwaarts van Elzendamme bestaat de valleirand uit steile taluds, die de overgang naar het zandleemgebied markeren. In dit traject heeft de IJzer nog een grotendeels meanderende, maar wel vastgelegde loop. Hier en der liggen oude armen, die afgesneden zijn bij plaatselijke rechttrekkingen. In het westelijk deel (de IJzerbroeken) is de vallei breder en de overgang naar het zandleemgebied aan de zuidrand zeer geleidelijk. De Blankaart, ontstaan door winning van veen (dat plaatselijk zeer ondiep onder de kleiafzettingen voorkomt), vormt binnen de vallei een (zeer) voedselrijke laagveenvijver met moeraszones. Lokaal treedt kwel op of zijn daar goede indicaties voor (o.m. in en om de Blankaart, in het Westbroek en plaatsen aan de rand van het zandleemgebied). De IJzervallei vormt een internationaal belangrijk overwinteringsgebied en fungeert tevens als pleisterplaats voor doortrekkende steltlopers en watervogels. Als broedgebied is het van groot belang voor weide- en watervogels.

Verder zijn er recentere tabellen voor handen over de watervogeltellingen in de IJzervallei (zie bijlage, bron IN, auteur: Koen Devos). Het gebied waar de gewestplanreservatiestrook doorheen de IJzervallei gaat, is vooral voor smient en pijlstaart van het grootste belang. Ook zou het nuttig zijn de RL-soorten (Vlaams niveau) te vermelden.

Verdere suggesties:

Een betere beschrijving van de natuurelementen in een ruimtelijke context van het Kasteel van Elverdinge, de vallei van de Grote Kemmelbeek, het kasteel Du Parc in Vlamertinge, de Ieperlee en het Ieperleekanaal.

Beter natuurverbinding(szone) niet zomaar in een algemene betekenis te gebruiken (vb p7 eerste en laatste alinea), het is immers een beleidsterm (deel van IVON) beter is 'elementen van de natuurlijke structuur' en/of punt-, lijnvormig, etc... te gebruiken. Deze gebieden kunnen net zo goed als natuurverwevingsgebied worden afgebakend.

Indien voor het akkerlandschap van de zandleemstreek een opsomming gegeven wordt van soorten broedvogels, zou dit beter overal consequent gebeuren, dus ook voor de bossen, parkbossen, valleien etc...(zie ook broedvogelatlas)

Hoofdstuk fauna en flora moet dus geïntegreerd worden binnen de natuurlijke structuur, ter illustratie/onderbouwing van de ecologische samenhang en de ecologische relaties, het belang van bepaalde biotopen voor soorten, op Vlaams niveau (voorkomen van Rode Lijst-soorten) of op Internationaal niveau (in casu Vogelrichtlijngebied, Ramsar).

Het feit dat **Lampernisse** bij hoger waterpeil etc... zeker zal evolueren naar een gebied dat in aanmerking komt als een Vogelrichtlijngebied (natura2000netwerk), kan mooi en wenselijk zijn, maar is hier voorbarig en dus niet relevant. In hoofdstuk 6.3 wordt bij 'ruimtelijke problemen' enkel gerefereerd naar het beschermd landschap van de komgronden van Lampernisse en het stiltegebied. Er is ook zowel een actuele als potentieel hoge natuurwaarde aanwezig.

Ter info:

De komgronden van Lampernisse en de 'Vlavlakte' bevinden zich op enkele kilometers ten noordwesten van de IJzer. Het gehele gebied vormt een meer dan 2000ha open en gaaf polderlandschap. Vanaf de laatste IJstijd, tot enkele eeuwen na de christelijke jaartelling zou een geleidelijke verhoging van de zeespiegel verantwoordelijk geweest zijn voor de zogenaamde transgressies. Het gebied achter de toenmalige (onderbroken) kustlijn, was een uitgestrekt wad van slik en schorre, waarin lokaal ook oppervlakteveen voorkwam. Vanaf de 4de-8ste eeuw werd de bodem grotendeels gevormd door de mariene afzettingsmaterialen afkomstig van stormvloed (vroeger Duinkerke-II transgressie genoemd). Deze stormvloed en dijkdoorbraken aanleiding tot een systeem van getijdegeulen, die zich insneden in het veenpakket. De geulen werden door sedimentatie opgevuld met klei (op zand), de veeneilanden werden bedekt door zware klei (klei-op-veen). Tijdens de daarop volgende wadvormingsperiode werd het gebied droger en trad er een inklinking van het veen op. Lokaal gebeurde er vermoedelijk ook uitvening. Door de inklinking gebeurde er een inversie van het reliëf: de kreekbeddingen werden kreekruggen en kwamen hoger te liggen dan de veeneilanden (de huidige de poel- of komgronden), die vooral als graasweide voor schapen in gebruik werden genomen. Door de Oude Zeedijk bleef het gebied achter de lijn Oudekapelle-Lampernisse-zoutenaai vanaf de 10de eeuw gevrijwaard van grote overstromingen (Oudland). De rest (het Middenland) werd omstreeks de 12de eeuw ingepolderd, toen een dijk werd aangelegd langs de linkeroever van de IJzer. Het huidige landschap is een

weerspiegeling van de Laat-Middeleeuwse ontginning waarin de lager gelegen poelgronden met een dicht en grillig slotennetwerk en microreliëfrijke graslanden afwisselen met de hoger gelegen kreekkruggen die bewoning en akkerland dragen.

De huidige broedvogelpopulatie van het komgrondengebied vertoont momenteel kenmerken van een verarmde weidevogelgemeenschap, waarbij de meest kritische soorten afwezig zijn (paapje) of in zeer lage densiteiten (tureluur, grutto, zomertaling, slobend) voorkomen. De potenties voor deze soorten blijven evenwel in sterke mate aanwezig zodat een gericht beheer wellicht op vrij korte termijn voor diverse soorten tot positieve resultaten kan leiden.

Het gebied is voornamelijk van belang als foerageer- en doortrekgebied voor diverse bijlage I-soorten van de Vogelrichtlijn zoals goudplevier (enkele duizenden exemplaren), blauwe kiekendief, smelleken, slechtvalk, kleine zwaan, velduil, ooievaar, bruine kiekendief, kempiaan en kluut. Enige broedende bijlage I-soorten zijn momenteel de blauwborst en bruine kiekendief.

Op Vlaamse niveau vormt het een broedgebied voor Rode Lijst-soorten zoals rietzanger, tureluur (niet jaarlijks), en zomertaling. Ook voor andere weide- en rietvogels behoort het komgrondengebied tot de betere broedgebieden van Vlaanderen, o.a. voor veldleeuwrik, graspieper en rietgors (allen in de categorie achteruitgaand op de Rode Lijst). Sinds enkele jaren komt ook een kleine populatie grutto's tot broeden.

Buiten het broedseizoen zijn de graslanden een belangrijk foerageergebied voor steltlopers (o.a. wulp, regenwulp) en voor eenden uit het Blankaartgebied die hier 's nachts hun voedsel zoeken (vnl. smient). Vooral in strenge winters kunnen er pleisterende groepen ganzen vastgesteld worden in het gebied, hoofdzakelijk kolgans en kleine rietgans.

Het vernatten van de graslanden zal ongetwijfeld de aantrekkingskracht op foeragerende watervogels en steltlopers verhogen en zal resulteren in een toenemend belang als voedselgebied voor de smienten die overdag in en om het Blankaartgebied pleisteren. Dit zal de ecologische relatie tussen enerzijds de Komgronden van Lampernisse en anderzijds de Speciale Beschermingszone 'IJzervallei' aanzienlijk versterken.

Bij de analyse van de in 2001 opgenomen vegetaties (in het kader van Monitoringsproject Fortem) is gebleken dat op botanisch vlak de huidige graslanden weinig biodiversiteit te bieden hebben. Ze zijn bijna zonder uitzondering te herleiden tot zeer soortenarme rompgemeenschappen van het Poo-Lolietum. Andere opgenomen vegetaties betreffen rietgras-rompgezelschap, geknikte vossenstaart-rompgezelschap en de gewone waterbies-gemeenschap. De slootvegetaties daarentegen zijn diverser en beter gekarakteriseerd. Vooral bij en in de sloten worden een aantal Rode Lijst-soorten aangetroffen: wortelloos kroos (Wolffia Arhiza), Lidsteng (Hippuris vulgaris), moeraszoutgras (Triglochin palustris), bultkroos (Lemna gibba), zwanebloem (Buromus umbellatus), platte rus (Juncus compressus), knopig doornzaad (torilis nodosa). Voor wortelloos kroos biedt het komgrondengebied van Lampernisse momenteel de belangrijkste concentratie aan groeiplaatsen in Vlaanderen. Het Leenhof Ter Wissche herbergt een van de grootste populatie lidsteng in de Polders (en dus in Vlaanderen). Ook het moeraszoutgras vertoont er een zeer hoge abundantie. Ten opzichte van de meeste overige Polders, worden de komgronden van Lampernisse (studiegebied ss) nog gekenmerkt door een opvallende 'zoete' flora. Er is nog geen merkbare verzilting aan de oppervlakte gekomen. De aanwezigheid van (zoet) kwelwater in combinatie met zandige bodems (kreekkruggen) veroorzaakt dan weer een interessante bijkomende variatie met ondermeer waterviolier-vegetaties.

Een winterverhoging van de waterstand zou een betere bescherming bieden tegen nadelige invloeden van intense vorstperiodes op de slootvegetatie. Ook de vraatschade tijdens de winter aan wortelstokken en ondergedoken vegetaties zal hierdoor verminderen. Voor wat de bestaande graslanden betreft is het onzeker of ze zullen kunnen evolueren tot betere soortenrijkere graslanden (weinig of geen zaadbank van de interessantere soorten aanwezig).

Wellicht door de sterk doorgedreven ontwatering en het omgekeerde peilregime in functie van de landbouw en het intensieve grondgebruik (nivelleringswerken, het scheuren van graslanden, verstoring,...) komt het gebied niet in aanmerking als hoogwaardig weidevogel- en ganzengebied. Ook botanisch gezien blijft het gebied ver onder zijn potenties. De poelgronden zijn gelegen tussen 2.5 en 4 meter TAW, de kreekruggen iets hoger op 3.5 tot 5 meter TAW. Van nature hebben dergelijke laaggelegen gebieden een hoge grondwaterstand. Het polderbestuur streefde tot nu toe echter een lager en omgekeerd waterpeilregime na van 1.80 meter TAW in de winter en 2.1 meter TAW in de zomer.

Verder kan het ook nuttig zijn voor ‘de Komgronden van Lampernisse’ recente aanvullingen te doen inzake broedvogels, weidevogels etc... o.m. op basis van de broedvogelatlas e.d.

Soorten:

Kamsalamander:

Te vermelden: is bijlage II soort van de habitatrichtlijn. De zone vanaf het Heuvelland tot de IJzervallei (met inbegrip van het plangebied dus) is een van de concentratiegebieden van Kamsalamander in Vlaanderen. De soort komt er ook voor buiten het hrlgebied ‘Heuvelland’, in verschillende poelen binnen het plangebied.

Meervleermuis:

In augustus 2000 werd te Boezinge een kraamkolonie van de Meervleermuis aangetroffen. Dit is tot nog toe de enige kraamkolonie ontdekt op Vlaams grondgebied (en België tout court). Ondertussen is de kolonie aangegroeid tot 31 dieren (waarvan met zekerheid 19 vrouwtjes). De dieren foerageren ondermeer op het kanaal Ieper-Ijzer en gebruiken dit kanaal om door te vliegen naar de Vestigen, de Verdronken Weiden en de Zillebeekse Vijver enerzijds, en, via de Knokkebrug naar de Ijzer anderzijds (afhankelijk van windrichting en –kracht). Voor de berekening van het foerageergebied mag een straal van ongeveer 15 km gehanteerd worden. Deze soort dient hier vermeld te worden, als bijlage II soort, hoewel er geen afbakening als SBZ-H gebeurd is. Indien er grote infrastructuurwerken (wegenuitbouw, bruggen etc...) zouden doorgevoerd worden in de buurt van Boezinge en het kanaal, kan dit een versnippering in de hand werken tov het leefgebied/foerageergebied van die soort (lage vlieger, barrière-effect door autoweg, geluidswerende wanden, verlichting, geluid met als resultaat verkeersslachtoffers, doorsnijden vliegroutes, voedseltekort, etc...)

Ter info: Oorspronkelijke habitatsoortsfiche (nog zonder kennis van de kraamkolonie in Boezinge augustus 2000):

Meervleermuis:

Myotis dasycneme

Beschrijving:

Eén van de grotere inheemse soorten, met een vleugelspanwijdte van ongeveer 30 cm. Enkele typische kenmerken zijn de opvallende, grote oren en de snuit met twee dikke neusknobbels.

Verspreiding:

Wordt aangetroffen in Noord- en Centraal-Europa. Vlaanderen vormt de zuidwestelijke grens van het areaal. Kleine groepjes overwinterende dieren zijn aangetroffen in de forten rondom Antwerpen en in mergelgroeven in Limburg. Tijdens de zomer zijn er slechts schaarse waarnemingen. Tot op heden zijn nog geen kraamkolonies gevonden in Vlaanderen. Mogelijk bestaan die wel, aangezien in 1988 een kleine kolonie werd ontdekt in Zeeuws-Vlaanderen, op enkele kilometers van Vlaanderen.

Ecologie:

De Meervleermuis overwintert in koele en vochtige ondergrondse ruimte zoals groeven, bunkers, forten en kelders. De kraamkolonies bevinden zich doorgaans op zolders van gebouwen, in spouwmuren, achter daklijsten of onder dakbekleding. Het is een soort die jaagt boven het wateroppervlak van brede kanalen en open waters.

Wettelijke bescherming

- Conventie van Bern
- Conventie van Bonn
- Bijlage II van de Habitatrichtlijn
- Beschermde soort in Vlaanderen

Rode lijst-categorie: bedreigd.

Bedreiging:

In Nederland zijn veel kraamkolonies verdwenen door restauraties van kerken.

Beschermingsmaatregelen

Onmiddellijke bescherming van kolonies die in Vlaanderen zouden worden aangetroffen is ten zeerste aan te bevelen. Bescherming van de locaties waar deze soort tijdens de winter vertoeft (forten rond Antwerpen en Limburgse mergelgroeven).

Referenties:

Criel et al. (1994), Limpens et al. (1997), Stebbings (1988),
<http://zwg.atlas.tripod.com/soorten/chiroptera.htm>

Voor verder info zie ook:

Klimop 1 jan-ma 2004 dr Erik Naeyaert, Marc van de Sype of vleermuizenwerkgroep Natuurpunt. (Bob van den Driessche)

De Bron 1 'extra'.

Brochure 'Vleermuizen en de habitatrichtlijn in Vlaanderen, van Natuurpunt.

Weidekerveltorkruid: in de IJzerbroeken van Noordschote herbergt nog de enige populatie weidekerveltorkruid.

Het feit dat de graslanden van de IJzervallei op botanisch vlak niet meer zo soortenrijk zijn is niet zomaar een 'natuurlijk' gegeven, het heeft te maken met het steeds intensiever geworden agrarisch gebruik zoals omgekeerd peilregime (laag in winter, hoog in zomer), verhoogde bemesting, verhoogd pecticidegebruik, verminderd permanent graslandareaal door omzetting tot akkerland, raaigrasland etc... Het is wenselijk het belangrijk areaal aan grasland te vermelden, dat gekenmerkt wordt door microreliëf en doorweven door sloten. Naast de vermelde RL-soorten in de tabel, komt er nog een andere RL-soort voor: grote boterbloem (bedreigd).

3.3.1. VEN statuut:

Het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen stelt dat het Vlaamse Gewest in ruimtelijke uitvoeringsplannen komt tot een afbakening van de gebieden van de natuurlijke en agrarische structuur. Op 7 december 2001 stemde de Vlaamse regering in met een fasering van deze

afbakening. (fase 1= consensusfase bestaat uit 2 sporen, nl. spoor 1 decreet Natuurbehoud en spoor 2 Ruimtelijke ordening) In de eerste fase (spoor 1) werd door de Vlaamse Regering op 19 september 2003 86.500 ha Vlaams Ecologisch Netwerk (VEN) afgebakend. Het besluit van de Vlaamse regering houdende definitieve vaststelling van het afbakingsplan voor grote eenheden natuur en grote eenheden natuur in ontwikkeling werd bekendgemaakt in het Belgische Staatsblad van 17 oktober 2003. (fase 1, Spoor 2 is voor dit plangebied niet relevant).

In de tweede fase zal de afbakening van de gebieden van de agrarische en de natuurlijke structuur afgerond worden vanuit een ruimtelijk afwegingskader op basis van gebiedsgerichte en geïntegreerde ruimtelijke visies. Het planproces voor de tweede fase werd uitgewerkt in de beslissing van de Vlaamse regering van 19 juli 2002. Het zou bij deze dus ook interessant zijn het planningsproces 'buitengebied Kustpolders-Westhoek' te vermelden.

Laatste zin 3.3.1.: ...als gen of geno afgebakend;

3.3.2. Kan aangevuld worden ivm plannen of projecten (zie hierboven, bepalingen van art 6) of de soortbescherming bijlage IV, zowel binnen als buiten de natura 2000 gebieden(art 12 tot 16), hier relevant voor kamsalamander en meervleermuis .

3.3.2.3. 2de alinea: de Ijzervallei tot ongeveer Fintele (de 'bovenloop' van de Ijzervallei werd tot nog toe niet als Ramsar of vogelrichtlijngebied (tot Elzendamme) geselecteerd.)

3.3.3. De BWK ...een ecotopenkartering versie 1 werd niet steeds op perceelsniveau uitgevoerd, maar vaak in complex (vooral graslandcomplexen). Versie 2 is meer op perceelsniveau, de herkartering van het plangebied gebeurde vooral in 1997 en 1998.

3.7. Vermelding van de opstart van het planningsproces 'Kustpolders-Westhoek' in 2003. Het 'raamakkoord Blankaartbekken' eerste ondertekening maart 2001 met als doelstelling een beter waterbeheer ifv de natuur en de veiligheid van de bewoners en het vermijden van schade aan woningen door overstromingen.

4. visie van actoren: Is niet op zijn plaats in dit document en zou beter geschrapt worden. Indien het toch moet blijven staan, dient deze lijst uitgebreid te worden tot alle betrokken administraties, die een tekstuele visie leveren, en niet weergave van een mondelinge interventie uit een vergadering.

Griet Ameeuw
IN